

EDITORIAL

La mort d'un símbol

La setmana va començar ahir amb una notícia transcendent: la mort d'Ossama bin Laden, el cap pensant d'un dels atemptats que més ha terroritzat el món en els darrers segles. Des d'aleshores, des del tràgic 11-S nord-americà, Bin Laden ha simbolitzat el mal per a Occident i pràcticament s'ha centrat en la seva figura tot l'odi que va generar en l'opinió pública internacional l'atemptat contra les torres bessones i tot el que

ha esdevingut després. Aquest mateix fenomen, la canalització de tot l'odi en aquest personatge, és precisament el que farà que Bin Laden, després de mort, esdevingui tot un màrtir, un heroi per a l'islamisme més integrista, aquell que s'alimenta per contrast a les cultures. La seva mort, tot el que pot portar, de moment, està causant més por en l'opinió pública que la seva vida.

TRIBUNA

Carta de comiat de l'Ajuntament de Valls

Voldria fer ús de la paraula en aquest, el meu darrer plenari ordinari, com a regidor d'aquesta corporació.

Voldria agrair a tots aquests vuit anys que he dedicat al meu càrrec públic com a regidor d'aquest consistori de la meua ciutat i als seus ciutadans. Estar al capdavant de la regidoria de Via pública i serveis tècnics de manteniment, President de Vias SAM, President del Museu de Valls i actualment regidor de Seguretat Ciutadana, a vegades ha tingut les seves dificultats, entrebancs i els seus agraïments i satisfaccions. He estat membre del consell d'administració del Pius i tertulià de Ràdio Valls. El meu pas per l'Ajuntament m'ha permès escoltar persones que mai no hauria escoltat, conegut o amb qui no hauria parlat, he après el funcionament d'Administració local per dins, les administracions que en deriven i he vist les coses bones i les no tan bones del seu funcionament.

Crec que he cobert amb el meu

Raül Tondo

Regidor de Seguretat Ciutadana de Valls

deure, sempre amb dedicació, discreció i humilitat, i des d'aquí faig una crida a tots els vallencs a participar en la vida política de la seva ciutat.

I com deia Simone de Beauvoir: «La solució és fixar-nos objectius que donin significat a la nostra existència, com per exemple dedicar-nos a persones, grups o causes. Submergir-nos en el treball social, polític, intel·lectual o artístic. Desitjar passions tan intenses que ens impedeixin tancar-nos en nosaltres mateixos. Apreciar els altres a través de l'amor, de l'amistat, de la compassió. I viure una vida amb de lliurament i de projectes, de manera que puguem mantenir-nos actius en un camí amb significat».

Durant aquests vuit anys han passat moltes coses, dos alcaldes, regidors que han canviat, aliances polítiques diferents, condici-

ons econòmiques adverses i moltes més coses, però el que de debò m'emporto són els bons moments, les bones persones que he trobat per aquest període de la meua vida, les relacions fetes amb tothom de la casa, el meu respecte per a tots ells i per a tots vosaltres.

Voldria també demanar-vos disculpes en allò que us hagi pogut ofendre o molestar de la meua activitat, dels meus errors comesos, ja se sap allò de qui no en fa no en compta i a encoratjar-vos a seguir treballant pel bé de la nostra ciutat.

He tingut sempre l'afany de saber, conèixer, de respectar, d'ajudar tant com he pogut a qui ho ha necessitat, a observar atentament, a vegades amb esperit crític, a escoltar tothom, a respectar els uns i els altres, a fer aportacions quan ho he cregut oportú i en definitiva m'he divertit. No m'he professionalitzat en la política, per diferents motius, a vegades propis a vegades aliens, i seguiré vinculat a la meua formació i a la meua ciutat. Crec que el país

té molts reptes, la ciutat també i jo personalment hi puc col·laborar des d'altres vessants.

Un agraïment també a les dues persones que em van incloure a les seves llistes, com són el Carles Magrinyà, que va obtenir 10 regidors i jo anava l'onze, i la Dolors Batalla, que en la primera legislatura em va posar el novè i en varen treure nou i a la segona legislatura que anava el desè i en vàrem treure 10, a tots els grups aquí representats i als regidors que hem coincidit durant aquests vuit anys, moltes gràcies.

Fent ús de les paraules d'en Kalil Gibran: «He après el silenci a través del xerraire; la tolerància de l'intolerant; l'amabilitat a través del groller; per estrany que sembli, noestic agraït a aquests mestres».

Per últim, només em resta que amb la mateixa discreció que vaig arribar, sense vanitat en els diferents càrrecs, passant desapercbut, seguiré el meu camí, i a tots vosaltres, moltíssimes moltíssimes. Gràcies.

MÉS CONFIDENCIAL

Obama per Ossama, un error recurrent

La urgència per ser els primers a donar la notícia o per actualitzar les informacions relatives a la mort d'Ossama bin Laden va fer que alguns mitjans de comunicació, fins i tot alguna gran capçalera nacional, i el canal Fox cometessin un lapsus *linguae* raonable però comprensible. I és que en moltes informacions allà on havien de nomenar Ossama bin Laden, alguns hi van posar el nom del president del Govern americà: Obama.

Tanmateix, la notícia de la mort del terrorista islàmic ha estat una de les més comentades a Twitter on en la jornada d'ahir es van escriure 4.000 tweets per segon sobre aquest succés. És a dir, 4.000 persones feien algun comentari a la xarxa cada segon, arreu del món.

On havien de nomenar Bin Laden, alguns hi van posar el nom del president dels EEUU

La normalitat de la anormalitat

Lassumpció de la greu situació que afecta Síria, on cada dia són assassinades persones exclusivament per demostrar l'oposició a una dictadura de molts anys suposa assumir, per part del que es coneix com a primer món, una situació anormal com a lògica, encara que tot això passa només a menys de tres hores d'avió de la majoria de capitals europees de referència.

Certament la matança indiscriminada de civils que s'està produint a molts països del nord d'Àfrica per part d'aquells que amb "mà de ferro" han dirigit aquests estats és un fet que no es pot assumir com a lògic des de cap plantejament. Malauradament, la realitat diària comença a treure aquestes notícies de les primeres pàgines dels nostres diaris com si els fets de

Lluís Badia

Advocat

barbàrie fossin una qüestió que no ens afectarà i que, en tot cas, està molt lluny de «casa nostra».

Aquí, segueix primant una «calma mediàtica» incomprensible i fora de qualsevol plantejament seriós, l'im-

portant és el debat futbolístic, l'enfrontament partidista o, fins i tot, la confrontació dialèctica on qüestions banals entre personatges, més fruit del «laboratori» periodístic que d'una valoració personal fora de dubtes. En qualsevol cas, estem instal·lats en un model de convivència on es parla del que convé a no sé qui, deixant de costat determinats debats que, ens agradi o no, seran condicionants de futur pel nostre futur. És evident que el desenvolupament dels fets crítics esmentat ens tocarà; el que no té lògica és que les seves conseqüències s'amaguin, no sé per quins obscurs interessos, però el que em sembla més greu és el passotisme general davant l'autèntic holocaust que s'està produint amb uns éssers humans que el que volen és assemblar-se a «nosaltres» des del

discurs que tant ens agrada «vendre» de llibertat, democràcia, seguretat... Ja sé que les meves reflexions segurament no analitzen totes les variables del trencaclosques, però el que és evident és que no té cap lògica el «passotisme» general cap a uns fets gravíssims que comportaran conseqüències de tot tipus ben aviat.

Segurament el marc de convivència de què «gaudim» està molt acostumat a amagar la realitat dels milers d'aturats, d'una joventut frustrada i d'unes perspectives complicades pels propers anys, però el que no és de rebut és que això s'assumeixi sense cap problema; és més, la campanya electoral en portes serà capaç de debatre els autèntics problemes, «aparcar» sense cap rubor allò que afecta una gran majoria dels nostres conciutadans,

primant les discussions personalistes o els compromisos sense fonament, per no haver de parlar d'allò que majoritàriament és més complicat i al que segurament per «quasi tots» no es té resposta o la que es pot tenir no donaria els redits electorals desitjats.

La desesperança que ens perseguix per l'evidència dels fets, que comporta una impotència absoluta en molts temes realment importants, hauria de ser la base fonamental per qualsevol confrontació d'idees, malgrat que la quotidianitat ens transporti cap a un món que ho autajustifica absolutament tot. Espero i desitjo que la meua reflexió, com d'altres més acurades, almenys ens faci recapitular per no seguir en aquesta línia de manca d'objectius en què estem instal·lats.

més
tarragona - reus - costadaurada

Edita: Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001 - issn: 1579-5659

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21
C/ Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41
www.diarimes.com

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: **Silvia Jiménez**. [redaccio@mestarragona.com]

Redacció: **Laia Diaz, Carme Mas, Vicente Izquierdo, Mònica Just, Antonio Ramos**. Especials: **Laura Gómez**. Tancament: **Mario López**. Fotografia: **Roser Sans, Olívia Molet, Cristina Aguilar**. Edició de publicitat: **Sara Sorando**. Distribució: **Marta López**. Administració: **Núria Clos**. Publicitat: **Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Carmen Soto, Mercè Ripoll, Antònia Turull**. [publicitat@mestarragona.com]
Imprimeix: **Indugraf Offset, S.A.**

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència